

нашегъ времена као: кодъ Русса Пушкинъ, кодъ Србаля Милутиновићъ а кодъ Поляка Мицкиевнъ гениемъ ове узаймности нису одушевлѣни были, да бы тако съ ногама на русской, сръбской и польской земљи стоѣћи, главама пакъ чакъ у славянски Етиръ допирући, одъ целогъ Славянства виђени бити могли. Стихотворци показую се као цвѣтъ у народу, нѣи найвећма духъ нѣиовъ оживљава и уздиже, они имаю найвећи читаюћи публикумъ, на кои благотворно дѣйствовати могу: нѣима дакле по самой природи найвише пристои право и дужность народъ изображавати, и овай по духу времена у помлађиваюћи видъ доводити. Духъ времена и удешай народа, ако се неутврде, за мало су, промени подложни и найпосле ѿи нестает; срећно искусство и прилике за животъ народа есу то, што су ведри летнѣи дани за землѣдѣлие и жетву; тада све брзо зре и безъ по муке одъ задовольни косача свози се. Тако е исто и съ читавимъ народима, ако имъ е судьбина поспѣшна: тада е свако срдце отворено, свака душа добровольна, тада се може и мора дрзнути, што бы се други путъ учинити устручавало. И башъ зато нетреба да красно оно време, у комъ се на насъ срећа осмеява, проспавамо. Ако се само съ еднимъ поколенѣмъ задоцнимо — *post haec occasio calva* — светъ одма узме сасвимъ другіи правацъ, кои више никакавъ Архимедъ неокрену.